

ETT LÄGER. EN REBELL. EN CHANS.

Generalens 1 älskarinna

LISA HÅGENSEN

PUREBRED III

PUREBRED III

GENERALENS
ÄLSKARINNA

DEL ETT

WHANZIS BOK

1.

Kvällsluften är råkall och glimmande skymningsröd. När de enorma strålkastarna slås på hukar jag under det skarpa skenet och försöker hålla mig undan människorna som springer hit och dit utan en aning om vart de ska. Barn kommer ifrån sina föräldrar och gamlingar rasar omkull. Överallt hör jag skrik och gråt och befallningar och hundars ilskna morrande och det finns ingenstans att ta vägen. Ingenstans att gömma sig.

Några timmar, det var allt jag hade behövt. Några timmar tills kvällsmörkret sänkte sig över arbetslägret och lämnade stora delar av stängslet i mörker. Men en lastbil kom och det enda jag hann göra innan de tvingade mig upp på flaket var att binda kniven de skar av mig håret med vid mitt lår. De såg aldrig att jag tog den. Nu vilar dess vassa blad kall mot huden under de randiga byxorna och jag tänker ta några med mig när de dödar mig. För de dödar judar, det sa de unga männen och kvinnorna från Nya Nablus. Och jag är en jude. Som de, och som Tobias.

”Raka rader”, skriker en lägervakt. ”Raka rader.”

En farbror är inte snabb nog och får ett rapp över kinden av gevärspipan. Det kunde varit Tobias, tänker jag när han faller med armarna skyddande över huvudet. Jag

vill komma ihåg hur den där vakten ser ut, men de är så många, och de är lika onda allihop.

Ett högt gnisslande får larmet att stillna och vi vrider oss mot den höga, röda mur som verkar ha vuxit upp ur marken i ett enda stycke. Två dörrar i en stor, svart port öppnas mot området innanför, och vakterna med de arga hundarna kommer närmare och tvingar oss framåt. Går jag genom den porten finns ingen räddning. Ska jag dö utanför istället? Springa min väg och slitas i stycken av hundarna?

Ett barn ramlar och en vakt lyfter benet och lädret i hans svarta stövel blänker när han med ett hårt stamp krossar barnets huvud. De flådde mig när de stal mitt hår och min rock, men min egen mur är också hög och jag skyndar mig att lägga fler stenar innan det jag ser får muren att rämna. En kvinna skriker och faller på knä intill det döda barnet, och vakten höjer geväret och skjuter henne i pannan. Hon sjunker ljudlöst ihop över barnet och hennes vidöppna ögon möter mina. Ett annat barn ramlar, men jag kastar mig fram och lyfter upp det innan vakten hinner dit, och i nästa sekund är allt för sent, för jag har fastnat i processionen av sammanpressade kroppar och förs genom porten med den gråtande lilla flickan i famnen.

2.

”Rulla dig i leran”, säger någon och försöker slita flickan ur min famn.

”Nej”, säger jag och trycker henne mot mitt bröst.

”Om du vill överleva gör du som jag säger. Rulla dig i leran.”

Vad menar han? Människor trängs, törnar in i mig och varandra och även om jag ville lägga mig ner i leran skulle det vara omöjligt bland alla trampande fötter och hetsiga rörelser. Röster höjs över gyttret av kroppar, det är order som delas ut. *Du går dit, ni går åt det hållet, du där kommer hit* – och plötsligt förstår jag. Alla dödas inte. Magra män och kvinnor med olika stadier av utväxt på sina rakade skallar och svartvitrandiga byxor och skjortor försöker dela upp oss i grupper. Oss; det är män, kvinnor och barn i tjocka överrockar, jackor och varma overaller och med mössor nedtryckta över orakade skallar. Här finns alla sorter, fattiga och rika, gamla och unga, men ingen mer än jag verkar ha blivit hämtad från ett arbetsläger. Om jag rullar runt i leran blir min rödvitrandiga fångdräkt smutsig, och kanske upptäcker inte lägervakterna att jag är en av de nyanlända. Kanske överlever jag natten.

Jag låter den lilla flickan slitas ur min famn och kryper

ihop bland alla ben och kängor och gnider lera över min kropp. Någon sparkar mig i huvudet, en annan trampar på mitt lår. Inte förrän jag lyckats resa mig upp kommer jag ihåg att den lilla flickan är på väg mot sin död.

”Nej”, skriker jag och tar tag i mannens skjortärm. ”Ge hit henne igen.”

”Glöm henne och håll dig nära mig. Det är snart över.”

Han har rätt. Uppdelningen sker med brysk effektivitet och snart förs stora grupper iväg åt olika håll och endast en liten skara skyggande unga män står kvar och ser uppskrämt på varandra. De ska sparas, förstår jag, till arbetet här. Alla andra ska dö.

Himlen ovanför strålkastarna är svart och den obarmhärtigt upplysta smutsgrå sörjan jag går på är verkligheten. Mannen pratar ivrigt intill mig och jag uppfattar ord som tatuering och selektering samtidigt som jag lägger sten för sten på min mur. Rasar den är jag förlorad.

”Kom med här. Vi har en timme på oss innan de låser in oss.” Han pekar på ett hus med flagnad murbruksfasad en bit från barackerna och jag har inget annat val än att följa efter honom in.

”Denzo, vi har en överlevande. Har du tid?” ropar han och vänder sig mot mig. ”Du måste tatueras ikväll, annars kommer de att upptäcka vad vi gjort i morgon bitti.”

”Vad pratar du om?” viskar jag och ser på de kala, vita väggarna och alla stängda dörrar. Taket med de surrande lysrören pressar mina axlar mot golvet.

”Alla som lever här är tatuerade. Utan tatuering dör du. Har du nåt att betala med? Denzo gör det inte gratis.” Han granskar mig kritiskt. ”Direkt från ett arbetsläger. Det får bli din kropp, är jag rädd.”

Min kropp? Ska jag betala för den där freaking tatueringen med ... "Är du pervers, eller?" skriker jag och backar mot dörren.

"Lyssna på mig nu", säger han. "Du behöver en tatuering och du måste föras in i listorna. Det är Denzos jobb. Han är den enda som kan förvandla dig från dödsdömd till arbetare. Vi hade order om att bara spara ett fåtal unga män vid selekteringen, det sa jag ju förut. Antingen ställer du upp eller så går du härifrån."

Gå härifrån? Han menar till min död. "Och du?" väser jag. "Vad ska du ha av mig?"

"Inget." Nu ler han, även om det ser ovant ut. "De flesta av oss vill bara rädda liv, om det går. Det är så mycket död här, förstår du. Men om man kan rädda ett liv varje gång en sändning kommer ... Då orkar man en dag till."

En dörr gnisslar och tunga steg närmar sig. Denzo. Han är lång och kraftigare byggd än någon annan av fångarna jag sett och hans utvuxna hår liknar nästan en frisyr.

"Jaha, vad har vi här, då?" säger han och synar mig tankfullt. "Från ett arbetsläger, va? Ingen vanlig?"

Mannen vid min sida skakar på huvudet. "För många lägervakter vid selekteringen ikväll. Kunde bara ta henne." Han nickar mot mitt huvud och mina leriga fångkläder. Denzo hummar något om att han förstår.

"Då så, flicka lilla", säger han och ser mig i ögonen "Det kostar, det har Brem talat om, va?"

"Jag har en kniv", säger jag. "Du får den. Inget annat."

3.

P947 bränner på min underarm. Jag ligger under filten på den hårda, smala madrassen i överslaffen närmast dörren och undrar om jag begick ett misstag när jag lämnade ifrån mig kniven. I kaminen i barackens mitt brinner min rödvitrandiga fångdräkt.

Dörren öppnas och kvinnan som stoppade in fångdräkten i kaminen kommer tillbaka med en urtvättad, svartvitrandig skjorta och likadana byxor. "Här", säger hon och slänger dem på min säng. "Ta på dig och kom ner och prata med oss."

De flesta av barackens fångar ligger redan, och de få som fortfarande är uppe ser likadana ut. Hukande, magra och hålöga. Man kan nästan inte se skillnad på dem och Brem, trots att de är kvinnor och han man. Hur gamla är de? Tjugo? Fyrtio? Det går inte att se, och jag undrar när jag kommer att se ut som dem. Den enda som skiljer sig från de andra är kvinnan som gav mig kläderna. Hon har fortfarande en glöd i sina ögon.

"Vad hände med den lilla flickan?" frågar jag när jag har krånglat på mig kläderna under filten och hoppat ner på golvet. "Är hon redan död?"

"Antagligen", svarar Brem. "De får välja mellan ett piller

eller bli skjutna. Nästan alla väljer pillret. De dör snabbt, men man ser att de har lidit.”

”Den lila djävulen”, säger någon. ”Kom och sätt dig, flicka, och berätta vad du heter.”

”Whanzi”, säger jag och sätter mig intill Brem vid ett av borden. ”Vad menar du med den lila djävulen?”

”Pillret är lila”, säger kvinnan som gav mig kläderna. ”Tänk inte mer på det nu. Jag heter Siri. Hon där heter Maia och där borta är Claire. Brem, du borde gå, de låser när som helst.” Siri vänder sig mot mig. ”Män och kvinnor får inte vara i varandras baracker. Upptäcker de Brem här går det illa.”

”Jag ska strax gå”, säger Brem. ”Vi måste bara bestämma vilken grupp hon tillhör. Guldets är väl fullt?”

”Guldets?” säger jag.

”Byggnaden där vi sorterar värdesaker kallas så”, säger Brem. ”Det är det bästa stället. Man hittar nerpackad mat och där är varmt. Tvätteriet är inte helt fel heller.”

”Kanske kan få in henne i tvätteriet”, säger Siri. ”Gå nu Brem, jag fixar det.”

”Låt henne slippa selekteringen och hanteringen”, säger han och gläntar på dörren och kikar ut. En sekund senare är han borta och jag känner mig underligt ensam och utlämnad.

”Tänk om de upptäcker mig? Om de ser att jag är ny?”

”Det gör de inte. De tittar bara på tatueringarna. Vi kunde lika gärna vara ansiktslösa.” Siri lutar sig tillbaka i stolen och blundar. ”Tyvärr har kvällsmålet redan varit, så du får gå och lägga dig hungrig”, säger hon utan att öppna ögonen. ”Reveljen är klockan fem. Så fort vi hör den måste vi skynda oss ut och ställa upp oss utanför baracken. När inspektionen är över får vi gå på toaletten och sen äta

frukost. Hör på mig nu, för det här är viktigt.” Siri öppnar ögonen och lägger sin hand på min. ”På uppställningen måste du stå med rak rygg och undvika ögonkontakt. Glöm inte ditt nummer. Om de frågar måste du kunna säga det direkt. Och om de ber dig göra nåt gör du det med en gång. Förstår du?”

Jag nickar.

”Malda i baracken intill jobbar i tvätteriet. Jag ska höra med henne om hon kan ta med dig dit i morgon. Gå och lägg dig nu.”

”Skor?” frågar jag.

”Du kan ha samma som du hade på dig hit. Var lade du dem?”

Jag pekar på golvet.

”Nej, nej, lägg dem under din madrass. Allt stjäls. Fick du en tallrik av Denzo?”

Jag pekar på fotändan av min överslaf.

”Rista in ditt nummer i botten med en sten och lägg den under madrassen också. Om nån tar den kan du bevisa att den är din. Det är dödsstraff på att stjäla, så de flesta låter bli märkta tallrikar.”

”Siri”, säger jag när jag kryper tillbaka ner under filten.
”Hur tar man sig härifrån?”

”Det gör man inte.”

4.

Den skarpa signalen skär sönder sömnen och i några sekunder tror jag att jag är tillbaka på arbetslägret. Det var samma signal där.

”Upp allihop”, ropar Siri, som studsat ur sin säng innan reveljen tonat ut. ”Bädda sängarna. Skynda er nu.”

Fyrtionio par trötta ögon granskar henne, men det är bara mina som gör det från sängen. De andra fångarna håller redan på att slita i filtarna för att få dem att ligga släta som stålskivor.

”Kom igen, Whanzi, skynda dig nu.”

”Ja”, muttrar jag och glider ner på golvet. Det är svårt att släta till filten i överslafen, men jag gör så gott jag kan och drar i hörnen när jag viker in dem under madrassen.

”Det duger inte”, fräser Siri. ”Lärde du dig inte att bädda i arbetslägret?”

”Jag var bara där en natt, och jag hade en underslaf. Gör det själv om det är så noga.”

Siri vänder sig mot min säng, men en ny signal ljuder och får alla att rusa ut ur baracken. ”Hinner inte”, säger hon och drar med mig ut. ”Stå rak och se dem inte i ögonen. Minns du ditt nummer?”

”Mina skor”, säger jag och försöker göra mig fri. ”Jag glömde...”

”Hinner inte. Var tyst nu.”

Siri pressar in oss i den raka rad våra medfångar förvandlats till, och jag ser likadana rader utanför de andra barackerna. Jag rätar på ryggen och ser rakt fram, fast besluten att stå helt stilla, men leran knastrar av kyla under mina fötter och vinden biter med sylvassa tänder och jag kan inte hindra min kropp från att skaka.

”Nummer”, skriker en kvinnoröst och jag ser rakt in i ett uniformerat bröst. Något hårt landar på min axel och smärtan får mig nästan att ramla, men jag rätar på mig igen.

”P-niohundrafyrtiosju”, säger jag och stirrar på uniforms-knapparna.

”Stå still i ledet, p-niohundrafyrtiosju”, dånar kvinnorösten, sen försvinner uniformen ur mitt synfält och hon skriker något till en av de andra kvinnorna.

”Vi klarade det”, viskar Siri lättat när lägervakten äntligen gett oss tillåtelse att gå. ”Om det blivit inspektion och hon sett din bäddning ... Skynda dig nu att hämta skorna, så ska jag visa dig var toaletterna är.”

Måste alla vara så hysteriska, tänker jag när jag springer efter henne mot toaletterna och sen därifrån mot baracken och frukosten. Ett gällt skrik fryser mina tankar och jag ser en man tvingas ner på en träbock med sin bara rygg utlämnad åt en lägervakt. Piskrappen ekar under strålkastarskenet och blodet faller som tunt regn och suggs upp av den stumma leran.

”Varför?” frågar jag Siri, som tittat bort efter en första, ofrivillig blick.

”Han kanske inte hade bäddat ordentligt.”

”Det är inte det att de bryr sig”, säger Malda, som en gång i tiden måste varit fet, för tjocka hudflikar hänger som dallriga påsar på hennes underarmar. Om hon kommer härifrån någon gång och skär av de där flikarna, kommer hon bli av med sin tatuering också. ”Det är inte därför vi får rena kläder. De är rädda för ohyra och sjukdomar, det är så det är. De rakar huvena på oss var annan månad, ungefär, och tvingar oss att tvätta oss med fotogen. Vet du vad fotogen är?”

Jag skakar på huvudet.

”Flygplansbränsle. Sánt de använde innan de gick över till solceller. Finns inte så mycket kvar, men det de har använder de på oss.” Malda visar hur jag ska vika de randiga skjortorna och byxorna och tar själv hand om de sträva, nytvättade madrassöverdragen. ”Och du ska inte tro att vi får tvätta nåt av det de själva har, nej du, det duger vi inte till. Det finns ett arbetsläger i närheten, dit skickar de sin egen smutstvätt och slaverna på det där lägret lagar maten som levereras hit. Den är bara till lägervakterna, doktorerna och allt vad de är. Råvarorna som våra egna lagar mat på räcker knappt att mätta hälften av oss. Det är som om vi judar inte är människor vi också.”

Tvätteriet är hett och kvavt, trots att alla fönster står öppna. Stora maskiner pustar och stånkar och den vita ångan får min hud att glänsa. Svartvitrandiga kvinnor och män rör sig mellan maskinerna med sömngångarögon och i ett hörn sitter en vakt med geväret i knät. Han ser att vi pratar, men kan omöjligt höra vad vi säger.

”Doktorer? Finns det ett sjukhus här?”

”Sjukhus?” Malda kluckar ihåligt. ”Nog finns det ett

sjukhus, men inte för oss, så se till att inte bli sjuk. Då blir det sjukstugan, och folk kommer sällan levande därifrån.”

”Är sjukhuset bara för lägervakterna?”

”Bry nu inte ditt söta lilla huvud med det, flicka. Hur gammal är du?”

”Femton”, svarar jag och funderar på om jag kan ta mig in på sjukhuset och hitta en väg ut därifrån.

”Du ser ut som tolv.”

”Var ligger det?”

”Sjukhuset? En bit härifrån. Vägen dit är nerlusad av vakter. Enda gången man ser det är när de tar en till sjukstugan, och sen ser man inget mer. Denzo och Diana jobbar där och de har berättat. Jo, jo, därifrån kommer man inte om man inte har en salig tur. Gud har slutat vaka över oss.”

”Denzo? Är inte det han som tatueringar?”

”Han är en av tatueringens assistenter. När han inte behövs till tatueringen jobbar han i sjukstugan. Förr jobbade han i köket, lagade maten till oss, men han valde att gå över till sjukstugan. Ja, vi vet ju varför, eller hur?”

”Nej”, säger jag och undrar om han valde sjukstugan för att det går att fly därifrån. ”Varför vill han jobba där?”

”Det pratar vi inte högt om”, viskar hon. ”Var glad att du hamnade här. Tacka Siri för det. Jag vet att de behöver folk på hanteringen.”

”Vad gör man där?”

”Tar hand om de döda kropparna. Nu räcker det med frågor, flicka.”

”Vad gör de med kropparna?” frågar jag och skyndar mig att lägga några stenar till mellan mig och den lilla flickan. Min mur är så tjock att inget borde kunna tränga igenom, men jag vågar inte chansa.

”Är du färdig? Bra, då kan du gå över dit och tömma maskinen på filter och hänga upp dem.” Malda tar tag i mina axlar och puttar mig mot en av tvättmaskinerna. ”Och sluta ställa så många frågor. Du kommer få dig själv dödad. Mig också, kanske.”

Mörkret försöker vinna kampen om lägret, men slaget är förlorat innan det ens har börjat. Inget rår på de skoningslösa strålkastarna som lyser upp vartenda skrymsle innanför de höga murarna. Malda berättar att det som glittrar på barackernas vita fasader kallas frost, och leran vi går på har stelnat till tusentals hårda fotspår. Risken att trampa snett och stuka foten är så stor att alla går med sänkta huvuden och noga ser var de sätter fötterna. Man vill inte skadas här, förstår jag, för det finns alltid någon ny som kan ta ens plats.

Malda nickar ett kort godnatt och går mot sin barack, men jag stannar och ser mig försiktigt om. Var finns den svaga länk där det går att bryta sig ut? Muren övergår till stängsel efter ett tag, men det är ett högt stängsel som lutar inåt, med stora zigzag-skyltar och kraftig, utrullad taggtråd högst upp. Inga grindar någonstans, så vitt jag kan se. Det är den stora, svarta porten som gäller om man ska ut eller in. Bortanför barackerna och de andra byggnaderna breder fälten ut sig, och på dem arbetar underliga vidunder till maskiner med tända lampor och kloliknande armar.

”Vad håller du på med?” ryter någon i mitt öra och jag snurrar runt och möter en lägervakts ögon.

”Inget”, säger jag och sänker blicken. ”Jag ska till min

barack.” Men det är för sent. Jag har sett lägervakten i ögonen och jag vet att han inte tänker låta mig gå.

”Ett ben.”

”Va?”

”Ställ dig på ett ben. Nu.” Han höjer batongen han har i handen och måttar mot samma axel som fick ta emot slaget i morse. Jag skyndar mig att ställa mig på ett ben.

”Så”, säger han och börjar gå runt mig. ”Vad stod du och tittade på? Svara.”

”Inget. Jag bara vilade.”

Han slår batongen mot sin handflata några gånger innan han stannar framför mig och ser på klockan. ”Då ska du få lära dig att inte vila i fortsättningen, fånge. En timme.”

Det är en timme som aldrig tar slut. Min kropp värker och när jag inte orkar lägga mer stenar på min mur tänker jag på kniven Denzo tog. Ser den framför mig, den vassa eggen, trähandtaget, lent av alla händer som hållit det, och jag sticker kniven i lägervakten om och om och om igen och slutar inte förrän han äntligen säger till mig att ta ner benet igen och dra åt helvete.

”Brem såg vad som hände”, säger Siri när jag haltar in i baracken. ”Kom och sätt dig, jag har sparat din kvällsmat.” Lystna ögon från sängarna visar att maten varit slut för länge sen om inte Siri vaktat den. ”Vad gjorde du?”

”Såg mig om, och sen såg jag honom i ögonen. Ska inte hända igen”, lovar jag och tar emot tallriken. Soppan är kall och smakar mest vatten, men det är några potatisbitar i den och jag får tvinga mig att äta lugnt.

”Malda säger att du frågar för mycket”, säger Siri och sätter sig intill mig.

”Hon pratar rätt bra själv”, muttrar jag och sörplar i mig det sista av den vattniga buljongen. ”Men hon gillar väl

monologer bäst, antar jag. Om vakterna hört henne hade de tagit henne direkt.”

”Hon sa att du frågat om sjukhuset.”

Jag rycker på axlarna. ”Kanske finns en väg ut därifrån.”

”Det finns ingen väg ut, Whanzi. Vi har försökt allt, tro mig. Det enda vi kan göra är att hålla oss vid liv och hoppas på ...” Hennes röst tonar bort. Det finns ingen räddning att hoppas på, hon vet det lika bra som jag.

”Då finns det ju ingen anledning att inte försöka, eller hur?” säger jag och biter i brödet. ”Hur länge varar man här? En månad? Två? Vi ska ändå dö, och jag tänker dö när jag försöker ta mig härifrån.”

”Brem har varit här i nästan ett år, sen lägret startade.” Siri lägger sin hand på min. ”Om man sköter sina kort och inte blir sjuk klarar man sig. Gör inget dumt, Whanzi.”

”Klarar sig? Hur länge? Vi är judar, Siri. De dödar judar. Och när de tömt de där judiska städerna finns ingen anledning att ha nån av oss kvar, då dödar de oss med. Fattar du inte det?”

”Man får aldrig sluta hoppas. Vi vet inte vad som kommer att hända. Kanske räddas vi...”

”Du är så naiv”, avbryter jag henne. ”Ingen räddar oss. Vi kan bara räkna med oss själva.”

”Du är hård för att vara så ung.” Siri reser sig upp och lämnar bordet.

När jag krupit under filten hör jag de andra prata om mig. Varför gråter hon inte? viskar de. Varför är hon inte rädd? Sociopat, kanske? Antagligen. Vi får hålla oss på avstånd, hon kan vara farlig.

Jag vet inte vad en sociopat är för något, men om sociopater har höga murar inom sig, murade med stenar och murbruk av förtvivlat hat, då är jag en.

Man vänjer sig snabbt vid att alltid gå med huvudet sänkt, att frysa och att förvandla sin filt till en stålskiva varje morgon, man vänjer sig vid slagen av batonger och att arbeta tills kroppen värker och att folk ligger döda i sina sängar på morgonen, men man vänjer sig aldrig vid hungern.

Mat. Jag har aldrig tänkt så mycket på mat förut. Varje sekund, varje minut, varje timme tills jag äntligen får somna. Jag känner ingen som arbetar i Guldets, men det hade inte spelat någon roll, de delar inte med sig av det de hittar. En del mat är rutten, berättar Siri. Möglig och antagligen farlig, men de äter den i alla fall. Det hade jag också gjort.

”Finns det inget att äta där du är?” frågar jag med min renslickade tallrik framför mig. Siri skakar på huvudet. Hon är i hanteringen. Jag vet att de tar hand om de dödas kroppar, men inte hur. Kanske tar de av dem kläderna och tvättar dem, som Momma gjorde när någon dog i klanen. Brem begraver dem. Han var maskinförare innan han kom till dödsläggret.

”Kan du ta sändningen ikväll, Siri?” säger Claire från sin säng. ”Mina ben värker så fruktansvärt.”

En i varje barack måste vara med vid selekteringen. Ingen vill gå, men alla vill rädda någon.

”Jag kan göra det”, säger jag innan Siri hinner överväga frågan.

”Nej. Jag gör det, Whanzi.”

”Jag vill också rädda nån.” Brem sa att det gör det lite lättare att vara här om man kan rädda någons liv, jag vill se om det stämmer.

”Jag gör det. Du stannar här.”

När Siri går följer jag efter och ställer mig tätt intill baracken närmast porten. Lägervakterna står i en klunga och pratar. Jag kan se Brem och Siri och de andra fångarna kasta blickar mot dem samtidigt som de väntar på att porten ska öppnas. Inte ens strålkastarnas hårda sken rår på porten, den är som ett svart hål som sväljer allt ljus och allt hopp och förvandlar det till ond, pulserande energi.

Tre av lägervakterna går till porten och låser upp den. Den har tre lås, och varje vakt har varsin nyckel. Nu kommer det kritiska, har jag förstått. Om lägervakterna stannar i folkhopen som väller in blir det svårt för Siri och de andra att rädda någon. Håller vakterna sig på avstånd kan de smugla ut någon och föra honom eller henne till Denzo för tatuering.

Och där kommer de. Två långa rader intill varandra. Händer håller händer och får raderna att förvandlas till en enda. De är barn. Små barn. Till och med lägervakterna hajar till.

Det är så tyst. Ingen pratar. Ingen gråter. Barnen håller varandra i händerna och tittar tyst på barackerna och strålkastarna och fångarna och ingen blir räddad, för det finns inga barn på det här lägret. Det spelar ingen roll att lägervakterna backar undan med sina gevär och batonger, allt Siri, Brem och de andra fångarna kan göra är att leda barnen mot den låga byggnaden med djävulspillret.

Jag går tillbaka till baracken och klättrar upp i min säng. När Siri kommer säger jag inget. Inte hon heller. I morgon ska hon ta hand om de döda barnens kroppar.

5.

Man lär sig en del om överlevnad när man sitter i ett döds-läger. Man lär sig att så länge det kommer nya transporter behövs man, men när de judiska städerna sinar får man hoppas att det finns judar att hämta på annat håll, annars är det snart ute med en.

”Whanzi, kan du komma lite?”

Siri står i dörröppningen och försöker se ut som om hon inte vill något särskilt. Det är sent och jag är trött, men de kommer inte och låser än på ett tag, så jag låter min värkande kropp glida ur sängen och drar fram mina skor och min rock under madrassen. Det har gått fem månader sen jag kom, och lägret har förvandlats från fuktig, vinande vind och grå lera till blå is och packad, smutsgrå snö och frosten glittrar inte bara på fasaderna längre, den glittrar överallt, till och med i våra ögon.

”Vart ska vi?”

”Följ med, Brem vill prata med dig.”

Fingrarna vägrar lyda i kylan, så jag ger upp försöken att knäppa rockknapparna och knyter bara repet hårt runt midjan och kör ner händerna i fickorna. De lät oss få de döda människornas rockar och jackor när kylan kom, men inte deras varma stövlar, vantar och mössor. Jag antar

att jag kan skatta mig lycklig över att jobba i det varma tvätteriet, men värmen där gör kylan utanför ännu värre, och jag har varit förkyld i fem veckor och blir inte bättre. Du får hoppas det inte blir lunginflammation av den där hostan, sa Malda i morse. Då är det ute med dig.

”Whanzi, bra”, säger Brem när Siri lett mig till ett mörkt hörn bakom en av barackerna. ”Jag måste prata med dig. Du har blivit sedd.”

”Va?” säger jag och stampar där jag står för att inte förfrysa fötterna. ”Var?”

”Utanför Denzos. Vad håller du på med?”

”Förstår inte vad du pratar om”, mumlar jag och ser in i hans oroliga ögon. De är det yngsta i hans gamla ansikte. Kanske är han inte många år äldre än jag.

”Du tänker stjäla nåt, inte sant?”

”Jag ska ha tillbaka min kniv.”

”Folk ser dig, och folk pratar, begriper du inte det? Det är dödsstraff på att stjäla.”

Dödsstraff? Jag får lust att skratta. Vilken planet lever han på? En månad efter jag kom hamnade Dorrit från vår barack i sjukstugan, och två nätter senare låg en ny kvinna och grät i hennes säng. För två månader sen var det Maias tur att bli sjuk och ersatt av en gråtande kvinna. Två nya sändningar på tre månader, och sen – ingenting. Vi lever på lånad tid.

”Det är över Brem”, säger jag och undrar varför jag inte bryr mig mer. ”Lägret behövs inte längre. Vi kommer snart att dö, men det ska några av dem också. Jag ska ha min kniv.”

”Du har rätt i en sak.” Brem spänner ögonen i mig. ”Det kommer inga fler stora sändningar. Det betyder inte att vi inte behövs. Vi har fortfarande hur mycket som helst att

sortera i Guldets, och hanteringen av döda kroppar tar tid, speciellt nu när det är tjäle och svårare att gräva. Sen har vi sjukhuset ... Det lär inte upphöra bara för att judarna slutar komma.”

Sjukhuset. Det är där de utför experiment. Testar vapen och sjukdomar på människor och registrerar resultaten. Jag smög mig ut och såg den sista selekteringen. Inga sparade till arbete, men en kvinna och två män som Brem och en annan fånge lyckades rädda och föra till Denzo, en stor grupp som vallades mot den låga byggnaden där de lila pillren finns, och en grupp unga människor till sjukhuset. Inte undra på att Brem känner att han måste rädda någon då och då. Fast med tanke på de själlösa människofodral de två senaste kvinnorna förvandlats till, kunde han lika gärna låtit dem dö.

”Vad tror du kommer hända? Behövs hälften av oss? Dödar de varannan barack? Drar de lott om vilka som ska få leva, eller ska vi selekteras igen?” En rivande hosta sätter stopp för min ilska och Brem ryggar tillbaka. Jag vet inte om det är min hosta eller mina ord som skrämmer honom.

”Få henne härifrån innan de upptäcker oss”, säger han och är borta.

”Har du en plan?” frågar Siri när vi går tillbaka till baracken. Hon lever i alla fall inte i en påhittad verklighet.

”Ta tillbaka min kniv och döda så många jag kan när den dagen kommer”, säger jag. En enkel plan, men tillfredsställande. ”Jag tänker börja med lägervakten som har vår barack. Och du?”

”Kasta mig in i stängslet.”

Hon tänker steka sig levande. Själv hoppas jag bli skjuten, och att det går fort.

Dagarna går och Brem undviker mig. Han behöver inte oroa sig, så länge jag har den här hostan kan jag inte bryta mig in i Denzos hus. En obehaglig oro äter mig. Tänk om jag inte hinner få tag på kniven innan de kommer för att döda oss. Måste bli frisk, tänker jag när jag förvandlar min filt till en skiva av stål och går efter Siri ut ur baracken. När andra signalen ljuder står vi alla i en rak rad och väntar på lägervakten som njuter av att slå mig med sin batong.

Är det för att jag är yngst? Vet inte, men jag får anstränga mig att stå stilla när hon kommer, och svälja smärtan utan ett ljud när batongen träffar mitt lår eller min axel, eller som en gång, min mage. Den gången kunde jag inte jobba efter uppställningen. Siri och två andra kvinnor bar in mig i baracken och lade mig under ett av borden. Med lite tur kommer ingen vakt in och ser dig, sa de innan de gick. Nästa morgon kunde jag gå igen, och stå rakt.

”P-niohundrafyrtiosju”, hör jag innan lägervaktens uniformsbröst dyker upp. Hon för in batongen under min haka och försöker lyfta mitt ansikte. Jag spjärnar emot. Man får inte se dem i ögonen. Hon *vill* att jag ska se henne i ögonen. Varför? För att få en anledning att gå lös på mig med batongen, naturligtvis. Men hon behöver ingen anledning. Hon gör vad hon vill med oss.

Det kliar i halsen. Ett hostanfall är på väg. Något man inte kan hjälpa, något de faktiskt inte brukar bestraffa en för, men med den här kvinnan vet man inte. Lungorna värker, magen spänner sig som inför en kamp och det går inte att stå emot. De väller ur mig som hårda, raspiga krampanfall, river min hals och får kallsvetten att spricka fram och frysa fast i pannan. I några sekunder blir allt svart,

sen återkommer synen och jag stirrar rakt in i lägervaktens stora, mörkblå ögon.

Hon ler inte ens när hon drämmer batongen över mitt öra och min kind, och jag lättar från marken och flyger, viktlöst, innan jag landar på den hårda, upptrampade snön och känner blodsmaken i munnen.

”Nej!” Det är Siri som skriker, protesterar, och sen skriker hon igen. Av smärta.

Huvudet bultar, det svartnar på nytt och jag känner hur någon lyfter upp mig. Ska de bära in mig i baracken och gömma mig under bordet? Det är kallt, jag släpas i snö ... Inte kan det vara så långt till baracken? Något hårt under min mage och synen kommer tillbaka. Jag sitter fast. Mina armar och ben är fastbundna och runtomkring mig trampar fötter, men ingen säger ett ord. Så tyst. Tills ett vinande sveper genom luften och avslöjar att det första piskrappet är på väg. Lägervakten piskar mig sanslös. Siris röst är det sista jag hör innan jag försvinner. Hon skriker mitt namn.

6.

Mumlande röster. Någon tar tag i min arm och vrider upp undersidan.

”P-niohundrafyrtiosju.” En kvinna. Lågmäld och lugn.

”En flicka? Jag har redan udda nummer, har vi inga jämna?” Jag känner igen rösten. Det är Denzos.

”Tre män har inte långt kvar. Kanske i morgon.”

”Vi väntar en sändning i morgon kväll. Måste ha dem till dess, om de lyckas rädda några.”

”Kanske i morgon, sa jag. Ingen är död än.”

Steg försvinner och kommer tillbaka. Något kallt nuddar mina läppar. ”Vill du ha vatten? Är du vaken?” Samma kvinna som läste upp mitt nummer.

”Var är jag?” Är det min röst? Inte ens Toma skulle känna igen den.

”Du är i sjukstugan, min vän. Minns du vad som hände?”

”Piskad”, får jag fram.

”Ja, hela ryggen, arma barn. Du har lunginflammation också, och en otäck skada i ansiktet. Försök dricka lite nu.”

”Varför sa du mitt nummer? Ska jag dö? Ska nån annan få det?”

Glaset trycks försiktigt mot mina läppar. Jag upptäcker

att jag ligger på mage, och måste sörpla i mig vätskan. Det isar i läpparna, som känns torra och spruckna mot tungan. Kvinnan sitter på huk vid mitt huvud och ser på mig med samma hålogda blick som alla fångar har, men jag tycker mig skönja något mer än hunger och hopplöshet i hennes. Är det medlidande?

”Du har tre dagar, min vän. Är du inte arbetsför om tre dagar hämtar de dig och ... Ja, du vet.”

”Och om jag dör här? Får Denzo mitt nummer då?”

Hon svarar inte, det behöver hon inte. Jag förstår, och får förklaringen till mitt låga nummer. P-947. Någon annans nummer. Någon som dog här och vars kropp de måste ha gjort sig av med. En ny jude med samma nummer, det spelar ingen roll om de aldrig lägger märke till vem man är.

Tre dagar?

Det var inte så här jag skulle dö.

Hur länge har jag legat här?

”Vänta”, säger jag när kvinnan reser sig upp. ”När kom jag hit?”

”För en halvtimme sen. Trodde ärligt talat inte du skulle vakna upp alls. Har du ont?”

”Nej ... jag ... jag känner inte min kropp.”

”Det är antagligen chocken. Snart kommer du få fruktansvärt ont. Jag lade om din rygg så gott jag kunde. Säg till när du behöver nåt mot smärtan.”

”Nu”, säger jag när ett odjur plötsligt går lös på min rygg. Ett tryck växer i bröstet och jag lyckas sätta armbågarna i madrassen och häva mig upp och hostar tills syret tar slut omkring mig.

”Här.” Kvinnan är tillbaka med ett lila pulver i sin kupade hand.

”Det är lila”, viskar jag.

”Det är nermalt djävulspiller, ja”, säger kvinnan. ”Men det är ingen dödlig dos, jag lovar.”

Jag slickar i mig pulvret från hennes handflata och smärtan och verkligheten försvinner samtidigt.

Mörker. Rosslande andetag. Kvidanden. Hur länge var jag borta? Det är natt och jag hoppas det är första natten här, att jag inte varit medvetslös i över ett dygn. Ryggen värker, men bröstet är ännu värre. Kan inte ligga på mage. Måste upp. Måste härifrån.

På något sätt lyckas jag häva mig upp på händer och knän. Madrassen är hård och håller mig uppe, men ett hostanfall sänker mig sånär. Det är inte helt svart, upptäcker jag när jag åter tagit mig upp på händer och knän. Ett kallt ljus strömmar in genom ett fönster och målar alla sängar och jämrande fångar dovt blå. Är en strålkastare riktad in hit? Nej, det är månen. Fullmånen. Här kan inte finnas några strålkastare, för de sväljer månen helt. Jag har inte sett den sen jag kom till lägret.

Sjukstugan, tänker jag och tar mig försiktigt ner på golvet. Jag är i sjukstugan. Förvirrat ser jag ner på mina utstickande revben och förstår att jag bara har de randiga byxorna på mig. Skjorta, jag behöver en skjorta, men det finns ingen härinne. Förutom på de sjuka i sängarna, men jag kommer inte klara att ta av någon av dem skjortan, jag är för svag. För svag för att gå, egentligen, men jag måste. För jag ska hämta kniven och döda den där lägervakten med batongen. Jag ska dö, jag vet det, men hon ska dö före mig.

Lägervakten? Finns det ingen vakt här? Jag ser mig om

men i rummet bor bara sjukdom och död. Självfallet finns här ingen vakt. De är livrädda för allt vad sjukdomar heter, och i det skick de sjuka är behövs ingen vakt. Tror de.

Det känns som om det är hundra kilometer till dörren, och när jag väl når den är den låst. Pannan skrapar mot träet när jag gnider huvudet mot den. Jag är så utmattad att jag inte ens orkar svära.

Fönstret.

Sängen är inte tung, men jag får ändå ta i allt jag orkar för att kunna skjuta den under fönstret. Mina ben skakar okontrollerat när jag ställer mig på den och lossar fönsterhakarna. Det är ingen idé att försöka få upp ett knä och klättra ut, jag lutar mig bara fram tills jag har fönsterkarmen i magen och låter mig falla. Snön är kall, så kall att den drar all luft ur mina sjuka lungor, men den får mig att kvickna till. Nedanför mig lyser strålkastarna på lägerbarackerna och dödsbyggnaderna och tatuernas hus och jag inser att jag befinner mig på en låg sluttning. Jag har aldrig varit här förut. När jag vänder mig om förstår jag varför. Ett stort, rött kors på en byggnad en bit bort är tecken nog. Sjukhuset. Sjukstugan ligger alltså intill sjukhuset, och vägen dit är alltid vaktad av ett dussin lägervakter. Ingen utan behörighet kommer ens i närheten.

Sjukhuset. Där måste det finnas kläder. Kanske till och med skor.

Jag kryper mot gaveln och drar mig upp med hjälp av stupröret och går så stadigt jag kan mot den mörka sjukhuskroppen med det upplysta, röda korset som ledstjärna. Ett steg. Ett till. Kylan är så hård att den suddar ut all värk i rygg och lungor och efter den första, obeskrivliga smärtan i mina bara fötter känner jag dem inte längre. Ett

steg till. Fem steg. När jag är halvvägs faller jag och det finns ingenting att ta stöd mot för att dra mig upp, så jag kryper. Och jag klarar det. Klarar hela vägen fram till den låsta ytterdörren.

ETT LÄSAR, EN REBEKA, EN CRANE.

**Generalens
1 älskarinna**

LISA HÅGENSEN
PUBLISHED III

**Generalens älskarinna, Del 1 -
Lisa Hågensen - storpocket...**

Köp boken Generalens älskarinna,
Del 1 av Lisa Hågensen (ISBN
9789198918175) hos Adlibris....

adlibris.com